

ไปเป็นเช้าวันใหม่ที่เป็นบรรยากาศอย่างใหม่และแปลก...ปกติแล้ว...หญิงสาวไม่เคยตื่นเข้ามาก่อน หล่อนอาจนอนตึกและตื่นสายจนเคยชินมาหลายปี...หรือไม่ว่าเพราะอากาศอย่างใหม่ที่หล่อนกำลังเผชิญ นี่คือนับบรรยากาศของชีวิตใหม่ด้วยก็ได้

พริมพร พลายวงศ์ เพิ่งจะอายุสี่สิบเอ็ดปีนี่เอง หล่อนกำลังเป็นสาวเต็มตัว เพิ่งจะจบปริญญาตรีปีก่อนและยังไม่ได้ทำงานทำอะไรที่ตัดสินใจแต่งงานแบบสายฟ้าแลบกับ วสันต์ วิเศษสุรพงษ์!

เขาเป็นชายหนุ่มเนื้อหอม เป็นนักธุรกิจหนุ่มไฟแรง ฐานะร่ำรวย ตระกูลเก่าแก่ของเขากำหนดชื่อเสียงและความมั่งมีได้ ทว่า...พริมพรไม่ได้ตัดสินใจแต่งงานกับเขาเพราะเหตุเหล่านั้น หล่อนรักเขา! วสันต์เป็นผู้ชายน่ารักแบบที่หล่อนไม่เคยพบมาก่อนเลย

เพื่อนหล่อน คนแวดล้อมหล่อนบอกหล่อนเสมอว่า...หล่อนจะเสียใจ! น้ำตาจะต้องเซ็ดหัวเข้าเพราะวสันต์เป็นชายเจ้าชู้! มีข่าวลือ

ว่าเขามีลูกติดด้วย แต่ส่งไปเรียนต่างประเทศ!

วสันต์เพิ่งจะอายุสามสิบห้า เขากำลังเป็นชายหนุ่มเต็มตัวที่กำลังจะก้าวเข้าสู่ความเป็นผู้ใหญ่ หลอนกับเขารู้จักกันแค่หกเดือนก็แต่งงานกัน มารดาของหลอนท้วงติงมากมาย

“ดูกันให้ดีเสียก่อนสิลูก แน่ใจแล้วหรือจะแต่งงานกับเขา หนูเร่งรัดตัวเองทำไม ยังมีเวลาอีกตั้งนานนะลูกที่จะเรียนรู้กัน”

หลอนมีพี่สาวอีกตั้งสองคน ทั้งสองยังไม่แต่งงานและไม่มีวีแววที่จะแต่งงานด้วย พริมพรมีความเห็นส่วนตัวว่าหลอนไม่ต้องการรอแบกคานเมื่อโอกาสมาถึง พี่สาวคนโตของหลอน...อายุห่างกับหลอนถึงสิบกว่าปี...สิบสามปี...คนที่สองก็ห่างกันเก้าปี หลอนเป็นลูกหลงของพ่อแม่!

การแต่งงานคราวนี้ไม่มีใครเห็นด้วย ยกเว้นคุณพ่อของหลอนเองคนเดียว แต่นั่นแหละกำลังสำคัญที่ทำให้พริมพรก้าวเข้าสู่ประตูวิวาห์ได้สำเร็จ แม่หลอนร้องไห้ปึมว่าจะขาดใจตายที่หลอนแต่งงาน ทั้งห่วงทั้งหวงลูกสาว แล้วยังพร่ำบอกว่าถึงลูกไม่แต่งงาน พ่อกับแม่ก็เลี้ยงไปได้อีกสิบชาติ...เห็นไหมล่ะว่าชินพริมพรมัวแต่รอช้า คิดแบบเดียวกับแม่และพี่สาวก็มีหวังจะได้ไปเป็นหนึ่งในสมาชิกหมู่บ้านคานทองนิเวศน์

พริมพรคิดว่าหลอนเกิดมาแล้วควรจะได้เรียนรู้ความเป็นไปทางธรรมชาติที่มีกลไกมหัศจรรย์ให้ครบทุกเรื่อง หลอนคิดว่ามีแต่คนอิจฉาหลอนมากกว่าที่ได้เป็นเจ้าสาวของวสันต์!

พริมพรไม่ใช่คนสะสวยเฉียบขาดอะไร พี่สาวสองคนของหลอนเสียอีกที่สวยคมชนิดเป็นนางงามได้ แต่พริมพรสดใส ผิวพรรณดี อารมณ์ดีสนุกสนาน หลอนมีเรื่องสนุกสนานได้ทั้งวัน มองโลกในแง่ดีและแสนจะสวยงาม!

อีกสองวันหลอนกับเขาจะเดินทางไปฮันนีมูนที่ยุโรป หลอนเคยไปยุโรป ไปอเมริกา ไปมาแล้วหลายทวีป แต่ก็ไปกับมารดา ไปท่องเที่ยว แต่แม่หลอนไม่ยอมส่งหลอนไปเรียนต่อต่างประเทศ ด้วย

เป็นห่วงเป็นใยหลายเรื่องหลายราวตามประสานเป็นแม่

พริมพรก็เลยเรียนจบในเมืองไทย!

และได้แต่งงานแล้ว!

“พริ้ม”

หล่อนหันกลับไปมองและยิ้ม คนที่นอนเอ้เตตาสิ้มไม่ขึ้นอยู่บนเตียงนอนกว้างขวางนั้น “พริ้มจำ” เขาเรียกหล่อนแสนอ่อนหวาน... ชื่อเล่นของหล่อนชื่อพริ้ม หล่อนชอบจังเลยที่เขาเรียกหล่อนว่าพริ้มจำเสมอ ๆ

หล่อนเดินกลับมาและทรุดลงนั่ง เขาก็ดึงหล่อนมากอด แต่หากพริมพรขึ้นตัวเอาไว้ “พริ้มเหนียวตัวคะพี่สันต์”

“เหนียวตัวได้ใจจะ...นอนห้องแอร์นะ”

“สายแล้วนะคะ”

เขาหรีต่าขึ้นมองหล่อน “สายเสียอะไร”

“สายเสียอะไร” เขาทวนอีก “นอนต่อเถอะ”

“พริ้มหิวคะ!”

“หิว?”

“คะ พริ้มหิวจริงๆ นะคะ”

เขาหัวเราะ วสันต์ควรจะจำไว้เสมอที่พรรคพวกเพื่อนฝูงเตือนเอาไว้ เขามีเมียเด็ก เขาอายุสามสิบห้า เหมาะจะแต่งงาน แต่เจ้าสาวของเขาเพิ่งอายุยี่สิบเอ็ด เป็นคุณหนูน้องเล็กของบ้าน พ่อแม่ตามใจ เขาต้องมาเลี้ยงเด็กและจะต้องกินยาแก้ปวดวันละสามเวลา

เขาไม่แคร์หรอก เขาไม่เคยเห็นผู้หญิงที่ไหนจะน่ารักน่าเอ็นดูเหมือนพริมพรเลย เขาคิดว่าพริมพรจะทำให้ชีวิตของเขาสดใสมากขึ้นกว่าที่เขาจะเที่ยวทำตัวเป็นพ่อพวงมาลัยลอยไปลอยมาจนเกิดเรื่องขึ้นได้วันหนึ่ง

มีคนว่าเขาเจ้าชู้มาก ที่จริงเขาไม่ได้เป็นอย่างนั้นเลย ก็แค่ผู้ชายธรรมดาคนหนึ่งที่ค้นหาแสวงหาความรักมาเติมหัวใจให้เต็มดวงแค่นั้น

เขาได้พริ้มพรมมาแล้ว รักเต็มหัวใจเลยขอแต่งงานตั้ง ๆ เลย
ใครจะคิดว่าหล่อนจะตอบตกลง...แต่กว่าจะฝ่าด่านมารดา
ของหล่อนมาได้ก็แทบจะงอมพระราม

“พริ้มหิวจริง ๆ นะคะ”

“เรามากันลำพัง จะทานอะไรจ๊ะ” เขากลาม “ทำอะไรทาน
กันหรือ”

“ทำ...ทำอะไรล่ะคะ”

เขากับหล่อนไปรับการส่งตัวที่เรือนหออันเป็นคอนโดฯ แสน
สวยงามนักหนา แม่หล่อนก็ค้ำอีก บ้านช่องใหญ่โตทำไมไม่ไปอยู่...
แม่จะยกบ้านให้หลังหนึ่งเป็นเรือนหอ แต่วสันต์ปฏิเสธ เขาบอกว่า
เขาอยากจะได้ใช้ชีวิตอยู่ตามลำพังกับภรรยาสาวที่น่ารักของเขาอย่าง
เต็มที่ เขามีบ้านหลังใหญ่ที่อยู่ร่วมกับคุณป้า...เขาไม่มีพ่อแม่แล้ว พ่อ
แม่เสียชีวิตไปหมดแล้ว มีแต่คุณป้าๆ คนหนึ่งซึ่งเป็นพี่สาวของแม่
...ที่พริ้มพรไม่ชอบเอาเสียเลย แต่ก็ไม่พยายามจะต่อแยะด้วย หนีได้
เป็นหนี หลบได้เป็นหลบนั้นแหละ

เพราะฉะนั้น...พอเขาชวนมาอยู่คอนโดฯ หล่อนก็ชอบมาก
ทีเดียว

“ก็...”

“พริ้ม...ไม่เคยทำอาหารเลย...” หล่อนบอก “แต่พริ้มก็จะ
พยายามนะคะ”

“ลองดูนะ ในครัวมีของสดทุกอย่าง อาหารเข้าของเราก็ง่าย ๆ
ผมได้กาแฟหนึ่งถ้วย...พริ้มจะดื่มกาแฟหรือจะเปลี่ยนเป็นแฮมสลัด
แล้วก็น้ำส้มสักแก้วก็ได้ น้ำส้มมีน้ำส้มกล่องอยู่แล้ว สลัดก็หั่นผักแล้ว
เตรียมน้ำสลัดสำเร็จรูปมา...แค่นี้ก็โอเคสำหรับอาหารเช้าของเราแล้ว”

เขาดึงหล่อนเข้ามากอด “แต่ผมกอดคุณยังไม่อ้อมเลย”

“พี่สันต์คะ”

“จ๊ะ”

“พริ้มไม่แน่ใจว่าจะทำเป็นนะคะ”

“ไม่เป็นไร เดี่ยวพี่ทำให้” เขาดึงหล่อนอีก “มาสิ”

“พริ้มหมายถึงอาหารคะ”

“อ้อ”

“แต่พริ้มหิวคะ เดี่ยวพริ้มจะลองไปดูว่ามีอะไรพอทานได้บ้าง
นะคะ”

เขาเงยหน้าขึ้นมองหล่อน “นี่พูดจริงหรือพริ้ม...ผู้หญิงนะเขา
ไม่หิวกันบ่อยหรอกนะ เพราะว่า...เขาต่างกลัวอ้วน”

“พริ้มไม่อ้วนง่ายหรอกคะ”

“อย่าวางใจเชียว”

“พริ้มจะระวังแล้วกัน แต่ถ้าพริ้มอ้วน พี่สันต์จะไม่รักเธอ
คะ”

เขาจูบแก้มหล่อน “รักสิ พี่รักพริ้มมาก ไม่งั้นจะแต่งด้วยทำไม
กันล่ะ”

พริ้มพริ้มแก้มแทบจะแตกออกจากกัน

ความรักของหล่อนแสนหวาน หล่อนไม่คิดว่าการแต่งงาน
จะวิเศษขนาดนี้เลย พริ้มพริ้มคิดว่าหล่อนคิดไม่ผิดแล้วที่ได้ตัดสินใจ
แต่งงานกับเขา แม้ว่าพวกพี่น้องที่ต่างขัดขวางกันอย่างเต็มที่
ก็ตาม

“จะอ้วนยังไงก็รัก แต่ว่า...น้ำหนักไม่ควรเกินลิมิตนะ...ไม่
อย่างนั้นจะเสียทรง”

“ไหนว่าอ้วนก็รักไง!”

“รัก...รักจ้า”

แล้วก็มีเสียงโทรศัพท์มือถือของวสันต์ดังขึ้น วสันต์ทำจุก
ย่น “ปิดเครื่องเถอะ ไม่ต้องรับหรอก”

“จะดีหรือคะ” หล่อนว่า แล้วพริ้มพริ้มก็เดินไปรับโทรศัพท์
“ฮัลโหล!”

“ใครพูดนะ” เสียงนั้นเป็นเสียงผู้หญิง แน่ใจว่าเป็นเด็กผู้หญิง
ด้วย แต่ก็คงจะไม่เด็กมากนัก เสียงขึ้นจุกบอกอารมณ์ “ใคร...ว่าไง”

“จะโทร.ไปไหนคะ” พริมพรยังอารมณ์ดี “โทร.ผิดมั้งคะ นี่โทร.มือถือคุณวสันต์คะ”

“ก็ใช่ คุณวสันต์ วิเศษสุรพงษ์!”

เสียงหัวนมอีก พริมพรชักไม่ค่อยจะชอบใจ แต่หล่อนกำลังมีความสุข ใครจะมาทำลายความสุขของหล่อนได้ละ หล่อนก็เลยหัวเราะ “จะเรียนสายคุณวสันต์หรือคะ”

“ฉันจะพูดสายกับคุณพ่อ!”

“คุณพ่อ...คุณพ่อไหนคะ”

คราวนี้วสันต์รีบกระโจนมารับโทรศัพท์และปิดเครื่องทันที “โทร.ผิดแน่”

“อะไรนะคะ แต่เขาว่าจะพูดสายกับพี่สันต์นะคะ”

“โทร.ผิด” เขาสรุป “บ้าจัง!”

“หรือคะ...แต่พริมได้ยิน...”

“นั่นแหละ เบอร์ของพี่ชอบมีคนโทร.ผิดอยู่เรื่อย”

พริมพรก็เลยไม่ได้สนใจใส่ใจอะไรนักหนา หล่อนเข้าห้องน้ำและวสันต์ใช้เวลาในช่วงนั้นเข้าครัว เปิดตู้เย็นและหยิบของสดออกมาเตรียมไว้สำหรับอาหารเช้าของเขาและพริมพรด้วยอารมณ์ปั่นป่วนเล็ก ๆ

“**อ**ร่อยจ้งเลยคะ น้ำสลัดนี่นะ...เข้าท่านะคะ คุณแม่ก็ทำอร่อยมากนะคะ นี่ใครทำคะ”

เขายิ้ม “สำเร็จรูปจ้ะ พริมอิมแล้วหรือจ้ะ”

“อิมมากคะ”

“ไหนว่าหิวทำไมทานน้อย”

“ตื่นตื่นมั้งคะ”

เขายิ้มเอ็นดู “ตื่นตื่นบ้านใหม่หรือไง”

“บ้านใหม่แล้วก็ชีวิตใหม่คะ”

“พริ้มชอบไหม”

“คะ?”

“มาอยู่สูงขนาดนี้สิ”

“ดีค่ะ อากาศดี”

“ไหนพริ้มเคยบอกกลัวความสูงไงล่ะ”

“นี่ก็ไม่สูงเท่าไร”

“พริ้มชอบ...ก็ไม่มีปัญหา”

“ชั้นแก้แค้นตัวเอง ไม่มีปัญหาหรอกค่ะ ห้องก็กว้าง เหมือนบ้านแหละค่ะ แต่ว่า...ถ้าหาก...”

“ถ้าหากอะไร”

“ถ้าหากมีลูก...พริ้มว่าเราต้องมีคนมาช่วยนะค่ะ”

“ก็...คงต้องมี แต่ตอนนี้เราก็กู้ช่วยกันดูแล เสื้อผ้าที่ส่งซัก เรื่องทำความสะอาดก็มีแม่บ้านมาทำวันละครั้ง”

“แม่บ้าน?”

“พี่ก็จ้างแม่บ้านที่นี้เขานั่นแหละ”

“คะ”

“พริ้มก็ไม่ต้องทำอะไร ดูแลนิด ๆ หน่อย ๆ ถ้าพริ้มเหงา จะไปลงเรียนอะไรเพิ่มเติมก็ได้ แก่เหงา”

“คะ”

“ว่าง ๆ ไปอยู่กับพี่ที่ทำงานก็ได้”

พริ้มพรชมวดคิ้ว “พี่สันต์คะ”

“จ๊ะ?”

“พี่สันต์พูดเหมือน...เหมือนจะไปทำงานในเร็ววันนี้”

“เปล่า เราวางแผนล่วงหน้าไงล่ะ หลังกลับจากฮันนีมูนนะ”

“อ้อคะ”

“พริ้มอยากจะทำอะไรก็บอก เราค่อยปรับตัวอยู่ด้วยกันไป มันก็จะดีขึ้นเองทุก ๆ อย่าง”

พริ้มพรมองหน้าเขา ทำให้เขาประหลาดใจเลยต้องถาม

“พริ้ม...ทำไมมองหน้าพี่แบบนั้นล่ะจ๊ะ”

“พริ้มไม่คิดว่าเราจะมีอะไรที่เข้าใจกันไม่ได้หรอกคะ เราก็รักกันมา ไม่เคยมีเรื่องต้องทะเลาะอะไรกันนี่คะ”

“พี่ไม่ได้พูดถึงเรื่องทะเลาะ เพียงแต่ว่า...ชีวิตคนนะมันอาจมีปัญหาบ้าง ปัญหาทุกอย่างแก้ได้ อาจแก้ง่ายหรือแก้ยาก เพียงแต่ว่าเราหนักแน่น เรามั่นใจและพยายามทำความเข้าใจ มันก็จะลุล่วงไป”

พริมพรพยักหน้า “คะ”

เหมือนเขาจะบอกอะไรหล่อน แต่เอ๊ะ...ไม่น่าจะมี หล่อนก็รู้ทุกอย่างเท่าที่ควรรู้ไปหมดแล้วนี่ ไม่ควรมีอะไรที่จะต้องคิดมากแล้ว

“ชีวิตแต่งงาน...มันก็ต้องมีการปรับตัวเข้าหากัน”

“พี่สันต์ดูเครียดไปหรือเปล่าคะ”

“เครียด?”

“คะ”

“หรือ”

“ทำไมต้องเครียด ไม่หรอกจ๊ะ”

เขาลุกขึ้นมากอดหล่อน “พี่เพียงแต่เตือนพริ้มว่าเราต้องหนักแน่น มีอะไรต้องรับปากว่าจะถามพี่ก่อน”

“จะมีอะไรคะ”

“เปล่า ไม่มี”

“นั่นสิ”

“ก็...ไม่มีอะไรก็...” เขาก็อึก “เออ...พี่แค่เตือน”

“คะ พริ้มตื่นเต้นที่จะได้ไปเที่ยววันละคะ ตั้งครึ่งเดือน”

“กลับมาพี่ก็ต้องทำงานเลย”

“คะ พริ้มไม่ได้ว่านี่คะ แต่ดูเหมือนเวลานี้พริ้มกำลังคิดว่าเรามีความสุขที่สุด เรื่องอื่นๆ ก็เอาไว้ทีหลัง”

วสันต์รู้ว่าเขากังวลเกินไป อาจเพราะโทรศัพท์เมื่อเช้านี้ก็ได้ เขาคิดไม่ถึงว่าจะมีโทรศัพท์มา ไม่น่าเปิดเครื่องไว้เลย เฮ้อ! เขาอยากจะถอนหายใจยาว ๆ เรื่องบางเรื่องที่หนักใจ เขาไม่ควรจะกักเก็บมันไว้

หรือปกปิด แต่เขาก็ไม่ได้เจตนาจะปกปิด มันเหมือนเรื่องตลกกระได
และพลอยกระโจนมากกว่านะ

ช่างเถอะ! อย่างที่พริมพรก็บอกว่า...เวลานี้หล่อนมีความสุข
หล่อนควรจะได้ความสุขเอาไว้เต็มอ้อม หล่อนยังเด็ก ยังไม่มีเรื่องต้อง
วิตกกังวลอะไรทั้งนั้น หล่อนมีความสุขและใสสด นั่นแหละที่เขาต้องการ
เขามีเรื่องเหน็ดเหนื่อยมาเกือบครึ่งชีวิตก็ว่าได้

จากครอบครัวที่เคยร่ำรวยและมีชื่อเสียง สู่ยุคตกต่ำกระทั่ง
พ่อแม่เขาล้มละลาย พ่อยิงตัวตายและแม่ก็เสียชีวิต ท้ายสุดก็ตายจาก
เขาต้องต่อสู้และฝ่าฟันกับชีวิต พยายามดิ้นรนและได้รับความช่วยเหลือจาก
หลายฝ่าย กระทั่งกลับมาเติบโตกล้าแข็งแกร่งอีกครั้ง

เขาเหนื่อยมาก...

พริมพรทำให้เขามีความสุข เขารักหล่อนแม้รู้จักคบหากัน
แค่หกเดือนเท่านั้นเอง

๒เสียงหัวร่อต่อกระซิกนั้นทำให้หลายคนหันกลับมามอง...
หนุ่มสาวสองคน ฝ่ายชายดูเป็นผู้ใหญ่กว่า กับฝ่ายหญิงน่ารักสดใสใน
วัยสาว ทั้งคู่ช่วยกันเข็นรถบรรทุกกระเป๋าเดินทางส่วนตัวเคียงข้างกัน
มา

“นายครับ!”

“สวัสดิ์กั้ง” วสันต์ทักทายลูกน้อง “คอยนานไหม”

“ไม่นานครับนาย”

กั้งค้อมหลังให้ภรรยาของนายก่อน “สวัสดิ์ครับคุณผู้หญิง!”

“สวัสดิ์จ๊ะ”

กั้งแอบคิดว่านายเขานี้แสนจะโชคดี มีเมียได้น่ารักจริง ๆ

“รถจอดทางไหน”

“ทางโน้นครับ”

“ทางโน้นเหรอ โอเค...ไปกันเถอะ”

พริมพรนั่งอิงซบไหล่เขามาตลอดทางกระทั่งถึงคอนโดฯ กัง
มาส่งกระเป๋าเรียบร้อยแล้วก็กลับออกไป

พริมพรทิ้งตัวลงนอนบนเตียง “โอย...ถึงบ้านเสียที!”

กับการทัวร์ยุโรปตลอดสิบห้าวันที่แสนสนุก สุขสดชื่นอย่าง
ที่พริมพรไม่เคยคิดว่าชีวิตแต่งงานจะแสนสุขขนาดนี้ หล่อนไม่เข้าใจ
เลยว่า...ทำไมพี่สาวสองคนของหล่อนจึงไม่คิดแต่งงาน ทั้ง ๆ ที่การ
แต่งงานมีความสุขสดชื่น สนุกสนานอย่าบอกใครเลย

หล่อนคงจะเสียดายแทบขาดใจหากเชื่อแม่และพี่สาว ว่า
การแต่งงานคือการกระโจนลงสู่ขุมนรก

พ่อกับแม่หล่อนไม่ได้สวีตหวานแหววอะไรกัน พ่อเป็นหมอ
และงานยุ่งตลอดเวลา แม่เป็นแม่บ้าน ใช้เวลาซุกกักลูก! แม่รักลูก
ทุกสิ่งทุกอย่าง แม่แต่ชุดชั้นใน แม่ก็เตรียมให้หมด แม่เตรียมทุกอย่าง
ให้กับลูก!

ลูกทุกคนเรียนเก่งมาก พี่สาวหล่อนเป็นหมอ...หมอฟักตร์พริ้ง
เป็นหมอมทางอายุรเวท...

แพรวพราวเป็นสัตวแพทย์! เปิดคลินิกเป็นของตัวเอง

มีหล่อนนี่แหละที่ไปชอบทางด้านงานศิลป์ หล่อนชอบการ
ใช้ชีวิตเรียบง่ายแสนสบาย แต่หล่อนไม่ได้เก่งเทียบเท่าพี่สาวสองคน
ที่สอบได้คณะแพทยศาสตร์ทั้งคู่

พ่อหล่อนก็เป็นหมอ ครอบครัวของหล่อนเป็นครอบครัวของ
หมอ พ่อเป็นหมอ พี่สาวสองคนเป็นหมอ แต่หล่อนจบนิเทศ! หล่อน
สนใจงานสื่อสารมวลชน แต่ท้ายที่สุดหล่อนแต่งงานหลังจากเรียนจบ
ยังไม่ได้ทำงานอะไรเลย

พริมพรริ้วกันต์ แต่งงานแล้วก็ไม่ผิดหวังเลย ไม่เห็นมีอะไร
น่าทุกข์ร้อนอย่างที่ลูกขู่ หล่อนมีความสุขมากมายเหลือล้นแทบจะล้าก
ความสุขตายด้วยซ้ำไป

“พริ้ม”

เขากลับมาอีกที หล่อนหลับไปแล้ว หลับทั้งชุดเดินทาง เขา

อดไม่ได้จะก้มลงจูบแก้มหล่อนเบา ๆ เขาตระเตรียมอะไรหลายอย่าง
เอาไว้แล้วเขาก็ออกไปทำงานทันที!

กริ่ง!

เสียงโทรศัพท์ในห้องดังขึ้น นานหลายนาทีที่เดี๋ยวกว่าที่
พริมพรจะรับสาย

“ฮัลโหล”

“ที่รักจำ ตื่นได้แล้ว”

“พี่สันต์...อยู่ไหนคะเนี่ย ทำไมต้องโทร.”

“ที่ทำงานจะ...เที่ยงกว่าแล้วหนูจำ...ตื่นเถอะ”

“อะไรนะคะ พี่สันต์ไปทำงานแล้วหรือคะ”

“ใช่จะ...งานรออยู่เต็มไปหมด เที่ยงนี้ตื่นขึ้นมาเอาอาหารอุ่น
ในเวฟแล้วก็ทานไปก่อนนะ หรือจะลงไปที่ร้านข้างล่างก็ได้ เขามีอาหาร
ขาย อร่อยพอใช้ได้”

“อืม! แล้วพี่สันต์ล่ะคะ”

“พี่ต้องทำงานจะ เตียวเหินนี่เจอกันนะ”

“คะ ได้คะ”

“มีอะไรก็โทร.มานะ โทร.ที่ทำงานก็ได้หรือว่าจะโทร.เข้า
มือถือก็ได้ทั้งนั้นจ้ะ”

“คะ”

“อย่าหลับต่อละ เตียวเป็นโรคกระเพาะอักเสบ”

“ลูกสาวหมอ...เป็นกระเพาะอักเสบก็แยสิคะเนี่ย”

“ระวังเอาไว้ก็ดีจ้ะ”

“คะ ๆ”

พอวางสายหล่อนก็หลับต่ออีกสองชั่วโมงก่อนจะชวนเซ
ลุกขึ้นมาอาบน้ำ และเอาอาหารสำเร็จรูปออกมาเสิร์ฟไมโครเวฟ...มี
ข้าวหุงเอาไว้เรียบร้อยแล้วและจากนั้น...หล่อนยังไม่ทันอิมอาหารก็

มีคนมาเคาะประตู

หล่อนดูทางตาแมว เห็นว่าเป็นแม่บ้านแต่งชุดสีฟ้า เตรียมเครื่องมือมาทำความสะอาดมาด้วยจึงเปิดให้

“สวัสดีค่ะ ดิฉันมาทำความสะอาดค่ะ”

“เข้ามาเลยจ้า” หล่อนเปิดประตูให้ “ทานอาหารเข้าด้วยกันนะ”

“เข้าหรือคะ”

หล่อนดูเวลาพลางหัวเราะ “ตาย...บ่ายสามโมงหรือคะเนี่ย ฉันทนนเพลินไปหน่อยนะคะ”

“ป่าชื่ออะไรจ๊ะ”

“จ๊ีบค่ะ”

“ป่าจ๊ีบ?”

“ค่ะ”

“ป่าทำงานที่นี้นานแล้วหรือจ๊ะ”

“นานแล้วค่ะ ตั้งแต่คอนโดฯ เพิ่งจะเสร็จใหม่ ๆ นะคะ”

“คอนโดฯ นี่เจียบดี สบายดี”

“คุณน่ารัก” ป่าจ๊ีบชื่นชม มือก็ทำงานงวยไปด้วย “สมกับที่ คุณสันต์แต่งงานด้วยจริงๆ”

“ขอบคุณค่ะ”

“ได้ยินว่าเพิ่งกลับจากฮันนีมูน”

“ค่ะ”

“สนุกไหมคะ”

“ดีค่ะ”

“คุณสันต์เข้าใจเลือกคู่ครองนะคะ น่ารักสดชื่น คุณสันต์ เธองานยุ่งตลอด มาอยู่ที่นี่ไม่เคยเห็นจ้างใครมาทำงาน มีแต่ป่ามาช่วยทำความสะอาด”

“ค่ะ”

“มีอะไรจะเรียกใช้พิเศษก็กดลงไปได้นะคะ ป่าขึ้นมา...

อาหารป่าก็ทำให้ได้นะ ถ้าหากคุณอยากจะทานอะไรพิเศษแต่ต้องบอกล่วงหน้า”

หญิงสาวยิ้ม หล่อนคงจะไม่เหงาแน่ๆ เพราะว่ามีคนมาเป็นเพื่อนคุยบ้าง

“ป่าทำความสะอาดหลายห้องไหม”

“แต่ไม่กี่ห้องหรอกคะ ป่าทำไม่ค่อยไหว ทำแค่พอทำได้”

“ดีค่ะ”

“คุณ...”

“พริ้มคะ”

“คุณพริ้มจะลงไปทานอาหารข้างล่างก็ได้ นะคะ อาหารที่นี่ใช้ได้ค่ะ เวลาเบื่อๆ แล้วก็ มีสระว่ายน้ำ ชาน้ำ ห้องออกกำลังกายครบค่ะ”

“ค่ะ”

“เอาละค่ะ ปากลับก่อนนะคะ มีอะไรเรียกใช้ได้ค่ะ”

“ขอบคุณนะคะป่าจิบ”

“ค่ะ”

ป่าจิบลงไปแล้ว หล่อนก็โทรศัพท์ท้าวสันต์ แต่คนรับสายไม่ใช่ท้าวสันต์ เป็นสตรีเสียงหวานและบอกว่าเป็นเลขาฯ ของท้าวสันต์

“คุณสันต์อยู่ในห้องประชุมค่ะ”

เสียงเจี๊ยบ “จากไหนคะ...มีอะไรสั่งไว้ได้ นะคะ”

“ฉันชื่อพริ้ม”

“พริ้ม?”

“พริ้มพร วิเศษสุรพงษ์...ภรรยาคุณท้าวสันต์”

เสียงทางโน้นเจี๊ยบไปสั๊กพักก่อนจะร้อง “อ้อ”

“ให้คุณสันต์โทร.กลับนะคะ” พริ้มพรคิดว่าตัวเองพูดจาไพเราะอ่อนหวานที่สุดแล้ว แต่เสียงทางโน้นกลับห้วน

“คุณสันต์ประชุมค่ะ สงสัยถึงค่าน้ำๆ ค่ะ เพราะว่าปัญหาเยอะมาก”

“คำ?”

“คะ”

“ทำงานถึงค่านะเธอคะ”

“ประชุมสำคัญคะ”

“อ้อคะ โอเค...บอกแล้วว่าพรีมโท.มาก็พอคะ ขอขอบคุณ!”

“ได้คะ สวัสดีคะ”

กระทั่งสามทุ่ม วสันต์จึงโทร.มา

“พรีม...”

พรีมพรนั่งดูโทรทัศน์ เสียงหล่อนหงุดหงิด เพราะว่าหล่อนโทร.ไปอีกหลายครั้งเขาก็ไม่โทร.กลับ เลขาฯ ของเขาบอกว่าเขายังไม่ออกจากที่ประชุม พรีมพรไม่คิดว่า...เพิ่งกลับมาวสันต์ต้องเข้าทำงาน และทำงานจนกระทั่งสามทุ่ม เขายังอยู่ที่ทำงาน พรีมพรหงุดหงิดเล็ก ๆ แต่ก็คิดว่าคงจะไม่ได้เป็นอย่างนี้ตลอดไป

“ทานอะไรหรือยังจ๊ะ”

“พรีมรอฟีสันต์คะ”

“รอทำไมกัน”

“พรีมรอฟีสันต์ใจคะ”

“พืงานยุ่ง วันนี้ต้องขอลับตึกนะจ๊ะ” เขาบอก “พรีมจำ...พี่ขอโทษนะ โทร.ลงไปสั่งอาหารได้เลยนะ อยากจะทานอะไรก็สั่งขึ้นมาได้เลย”

“พรีมจะรอฟีสันต์แล้วกัน จะทานอะไรรอกันไปก่อน”

“เดี่ยวปวดท้อง”

“ไม่หรอคะ พรีมรอได้”

พรีมพรวางสายแล้วก็มีโทร.เข้ามาอีก “พรีมคะ”

หล่อนคิดว่าเป็นวสันต์ แต่ไม่ใช่ เสียงเด็กผู้หญิงอีกแล้ว คิดว่าเป็นคนเดิมนั้นแหละ โทร.ผิดทั้งเบอร์บ้านเบอร์มือถือเลย

“คุณพ่ออยู่ไหม”
“โทร. ผิดอีกแล้วมั้งคะ”
“ไม่ผิด...คุณพ่ออยู่หรือเปล่า ฉันจะต้องพูดกับคุณพ่อให้มัน
รู้เรื่อง”
“ใครคือคุณพ่อของหนูล่ะ”
“เธอละสิ...เมียใหม่คุณพ่อ!”
คราวนี้พริมพรอึ้ง อึ้งไปนานเหมือนใบกิน เสียงทางโน้นแสดง
ความเจ้าอารมณ์เป็นอย่างยิ่ง
“ว่าไงล่ะ”
“ใครคือคุณพ่อของคุณ!” เสียงพริมพรเริ่มต้งและหัวนพาน
กัน หล่อนไม่ชอบให้ใครมาทำเสียงแสดงอำนาจอย่างนี้ทั้งที่เป็นฝ่าย
โทร. ผิด
“ที่นี้บ้านคุณวสันต์ วิเศษสุรพงษ์!”
เสียงโทรศัพท์ถูกวางสายโครมครามไป! ก่อนที่พริมพรจะ
วางสายโครมเช่นเดียวกัน

“ใจจะ”

“แยมมากเลยคุณย่า คุณพ่อไม่อยู่ นี่คุณพ่อไปไหนคะ จ่อม
ไม่ยอมหอรอกนะคะ ไม่ยอม!” เสียงร้องกรี๊ด ๆ “คุณพ่อลอกให้จ่อมไป
เที่ยวเชียงใหม่ แล้วตัวเองโดดแต่งงาน!” เจตนิย์ร้องให้สุดเสียง “แล้ว
ยังหนีไปที่วิวเมืองนอก จ่อมไม่ยอมหอรอกนะคะคุณย่า...ถึงยังงี้ก็
ไม่ยอม”
“ไม่ยอมแล้วจะทำไง...พ่อแกเขาก็แต่งงานไปแล้ว ตั้งแต่แต่งงาน
เขาก็ไม่เคยกลับมาบ้านเลย”
“คุณย่า...จ่อมจะไปที่คอนโดฯ คุณพ่อ”
“อย่านะ”
“ทำไมคะ ทำไมจ่อมจะไปไม่ได้”

“จ๋อมไปที่นั่น คุณพ่อก็ต้องหาว่าย่าบอกนะสิ ทำอะไรให้มัน
แบบเนียนหน่อยได้ไหม?” คุณหญิงสดศรีลดเสียงลง “แบบเนียน ขึ้น
ไวยวายแบบนี้อีกหน่อยคุณพ่อเขาจะไม่กลับมาหาเลยรู้ไหม”

คราวนี้เจตนิยน์เงียบเสียง หล่อนอายุสิบสาม กำลังเรียนอยู่ชั้น
มัธยมสองโรงเรียนชื่อดัง แต่หากเป็นโรงเรียนประจำที่ต่างประเทศ ช่วง
ปิดเทอมถึงจะได้กลับบ้านเท่านั้น

คุณพ่อไม่ดู หากแต่เมื่อไรออกคำสั่ง หมายความว่าเจตนิยน์ก็
ต้องกลัว หล่อนอาละวาดผู้หญิงทุกคนที่เข้าใกล้คุณพ่อของหล่อน แต่
หากทว่า...กับผู้หญิงคนนี้ เจตนิยน์ไม่เคยรู้เรื่องเลย

ตอนคุณพ่อแต่งงานหล่อนไปเชียงใหม่...คุณย่าก็ไม่กล้าบอก
เพราะคุณพ่อสั่งเอาไว้ คุณย่าเป็นป่าของวสันต์! เจตนิยน์ไม่มีแม่ ไม่รู้ด้วย
ว่าแม่เป็นใคร พอจำความได้ หล่อนก็มีพ่อกับคุณย่าเท่านั้น

กับคุณย่าก็สนิทกัน กับคุณพ่อบางทีก็ห่างเหินเพราะคุณพ่อ
มีงานมาก

คุณพ่อหล่อนหนุ่มพ้อหล่อเพียว! ใครจะไม่หวงแหนล่ะ

“ทำไงดีคะคุณย่า”

“ใจเย็น ๆ ย่าก็ไม่ชอบทรอกน้องเด็กนี้ หยิ่งยโสโอหังแล้วไม่
เห็นมีอะไรดีบดึเลย”

“เหอคะ”

“ไซ้”

“จ๋อมต้องทำไงคะ”

“แกล้งดีกับมันก่อนสิ”

“แกล้งดี?”

“มันยังไม่รู้จักจ๋อม แค่มั่นรู้ว่าจ๋อมเป็นใครละก็...มันก็เป็น
ลมแล้วละ”

“อะไรนะคะ”

“เขื้อย่า” คุณหญิงสดศรีผู้หวงแหนหลานชายประดุจไข่ในหิน

พูดเบา ๆ

“ให้มันรู้ว่าจ่อมเป็นใคร...เรื่องนี้นะคุณพ่อเขาปิดไม่ให้รู้เรื่อง...ลองรู้เรื่องมันก็อาจจะเป็นลมไปเลยก็ได้ แล้วก็ต้องทะเลาะเบาะแว้งเด็กนั่นนะอายุยังน้อย ความยับยั้งชั่งใจก็ต้องน้อย แล้วเราก็จะชนะ”

เจตน์ยี่ครุ่นคิด “แต่คุณพ่อไม่รักจ่อมแล้ว ถึงได้ทิ้งจ่อมไปแต่งงาน”

“ไม่ใช่จะ เชื้อยาสี คุณพ่อนะรักจ่อมมากกว่าใคร ๆ เพียงแต่ว่า...เรื่องนี้มันเป็นเรื่องของผู้หญิงผู้ชาย ยาก็ไม่ได้จะห้ามไม่ให้คุณพ่อแต่งงาน แต่คุณพ่อนะควรจะเลือกคนที่อย่าเลือกไว้”

“คุณอย่าเลือกใครไว้คะ”

“เอ่อ”

“หมายความว่า...คุณยาก็คิดจะให้คุณพ่อดีมีผู้หญิงเหมือนกันใช่ไหมล่ะคะ”

“มันเป็นเรื่องธรรมชาตินะจ่อม”

“ไม่เอาค่ะ จ่อมไม่ต้องการ!”

“จ่อม”

“จ่อมไม่ต้องการหรอกค่ะ แล้วจ่อมก็จะไปหาคุณพ่อ จ่อมจะไม่ยอมให้คุณพ่อไปอยู่ที่คอนโดฯ ไม่อย่างนั้นจ่อมก็จะไม่กลับไปเรียนหนังสืออีก”

“ดีลูกดี”

“อะไรนะคะคุณย่า”

“ต้องอาละวาดทุกวิถีทาง แต่ต้องแบบแนบเนียนหน่อย ย่าจะเป็นคนวางแผนให้ และทุกอย่างต้องแนบเนียนอย่างมาก”

“ทำยังไงดีคะคุณย่า”

“หน้าตานายบูต ๆ ชอบกลนะ ไม่อยากจะเดาว่านายกำลัง
อารมณ์เสีย คนกำลังอินเลิฟมีความสุขขนาดนี้ไม่น่ามีปัญหา จริงไหม
ล่ะ เฮอะ”

วสันต์ส่ายหน้า “ยายจ๋อมสิ ปัญหาหลัก ๆ เลยละ ฉันพยายาม
กันไว้ไม่ให้ประสาณากับคุณพริ้ม แต่ไม่รู้จะได้แค่ไหนล่ะ”

“หมายความว่าไง...หมายความว่ายายจ๋อมยังไม่รู้เรื่องนาย
แต่งงานนะเหรอ”

“ใช่...ฉันกันท่าเอาไว้ให้ผ่านพิธีแต่งงานไปได้ก่อน”

“งามละสิ เกิดคุณพริ้มรู้เข้า”

“ฉันกำลังหาวิธีอยู่ ยังไงพริ้มก็ต้องรู้แน่”

“วสันต์”

“นายกำลังจะตำหนิฉันว่าฉันควรจะบอกให้พริ้มรู้เรื่องนี้ก่อน
แต่งงานใช่ไหมล่ะ”

วสันต์ถามด้วยสีหน้าไม่สบายใจ เขาว่าเขารักพริมพรมาก
ที่เดียว...รักมากก็ห่วงมาก พริมพรเด็กกว่าเขา หล่อนยังขาดความ
ยับยั้งใจอีกมาก หล่อนตกที่นั่งแม่เลี้ยงวัยรุ่น...ลูกสาวเขากับหล่อน
อายุห่างกันเกือบสิบปีก็จริง แต่พริมพรก็ยังเป็นวัยรุ่น ไม่อาจเป็นแม่
เด็กอายุสิบสามอย่างเจตนิยต์ได้แน่ ๆ...เขาคิดจนปวดกะโหลก เพราะ
แน่ใจว่าหากในครอบครัวของพริมพรมีใครรู้ว่าเขามีลูกสาวที่เกิดขึ้นมา
เพราะอุบัติเหตุในช่วงวัยรุ่นล่ะก็ เขากับพริมพรจะไม่ได้ลงเอยกันอย่าง
แน่นอน

เขายอมรับว่าเขาได้กลายเป็นคนเห็นแก่ตัวไปแล้วอย่าง
ชัดเจน แต่ทุกอย่างก็เพราะความรัก เขาไม่ได้คิดจะหลอกพริมพร เพียง
แต่ยังไม่ได้เปิดเผยเรื่องนี้ เพราะรู้นิสัยของเจตนิยต์ดี

หากรู้อ่วงหน้าล่ะก็ มีหวังจะต้องเป็นเรื่องใหญ่ เพราะเรื่อง
ความเสียหายของเจตนิยต์นั้นเป็นที่ขึ้นชื่อลือชา

แม้เจตนิยต์จะเกรงอกเกรงใจเขาอยู่บ้าง แต่บทเวลาหล่อน
จะเสียหายขึ้นมาล่ะก็ จะไม่มีใครมาจุดรั้งหล่อนเอาไว้ได้ เขาคิดว่าพอ
แต่งงานแล้ว เจตนิยต์ก็ต้องค่อยยอมรับไปเอง เขาอาจคิดง่าย ๆ แล้ว
กลายมาเป็นเรื่องยากที่หลังก็ได้ เพราะก่อนหน้านี้เจตนิยต์ก็อาละวาด
จนผู้หญิงหลายคนเข้ามาพัวพันกับเขากระเจิดกระเจิงไปแล้ว

“อันที่จริงมันก็ควรจะเป็นอย่างนั้น แต่เมื่อมันเป็นอย่างนี้
จะทำอะไรได้มากไปกว่าประคองไม่ให้มันเกิดเรื่อง!”

“พริมจะโกรธฉันเอาเป็นเอาตายหรือเปล่าก็ไม่รู้”

“ก็ไม่ได้อยู่บ้านเดียวกันไม่ใช่หรือ”

“ไอ้ไม่ได้อยู่บ้านเดียวกันนะใช่ แต่ว่า...ก็ไม่ได้หมายความว่า
ยายจ๋อมจะไม่มีปัญญาตามฉัน”

“จ๋อนายก็เข้าไปเบรกยายจ๋อมไว้ก่อนสิ”

“เบรก?”

“เออ”

“เบรกกังไวะ”

“ก็เบรก...หมายความว่าเบรกไว้ก่อน ก็วิธีไหนก็ได้ที่ยายจ่อม
จะยังอยู่กับร่องกับรอย ยังไม่อาละวาด”

“ยังคิดไม่ออก”

“อันนี้เขาเรียกแก้ผ้าเอาหน้ารอด”

“ยังไงก็ได้ แต่ฉันรักคุณพริ้มจริง”

“ก็น่ารักอยู่”

“เห็นไหมล่ะ นายเองก็ยังเห็นด้วยเลย”

“ใช่...คุณพริ้มน่ารัก ขึ้นนายปล่อยก็อาจจะหลุดมือไปถึง
คนอื่น...นายก็จะกินหัว แต่คนอย่างนาย แผล็บเดียวก็หากคนทดแทน
ได้”

“แต่ฉันรักพริ้มจริง!”

“เห็นใจ”

“รักรักษ์!”

“แหม...ล่อเสียเต็มยศ”

“คุณป้าของฉันนะก็เก่งกล้าสามารถอยู่ เรื่องอะไรที่ท่าน
ไม่ชอบล่ะก็ ท่านสามารถปั้นให้มันยุ่งจนกระทั่งเป็นยุ่งติดกันได้ไม่ยาก
เลยล่ะ”

“ใช่...เห็นด้วยเลย”

“นายจะไปไหนต่อหรือเปล่าวะ”

“เปล่า...ก็มาหานายแล้วก็จะเลยกลับบ้านเลย นายล่ะ...คงจะ
ไปไหนไม่ได้หรอกมั้ง เมียรอ”

“ก็...”

“ไปเถอะไม่ต้องห่วงฉัน”

“พริ้มโทร.เข้ามาหลายครั้ง ฉันยังไม่ได้โทร.กลับ กะว่า...พอ
เสร็จงานก็เลยกลับบ้านเลยจบเรื่อง!”

“ไปเถอะ”

“นายไม่โกรธนะ”

“ข่าวใหม่ปลามันแบบนี้โกรธไปให้มันได้อะไรขึ้นมาล่ะ ต้อง

เห็นใจกันสิ”

วสันต์ลุกขึ้นพลางตบเบาเพื่อน “งั้นฉันขอตัวก่อนแล้วกันนะ โอกาสหน้าเร็ว ๆ นี้จะเชิญไปทานข้าวที่บ้าน”

“พริ้มจ๋า”

พริ้มพรหณ์มายิ้ม “อย่าหวานมากสิคะพี่สันต์ พริ้มนะแทบจะสำลักความสุขตายอยู่แล้ว ไม่อยากจะให้พี่สันต์ไปทำงานเลยละ ไม่ไปได้ไหมล่ะคะ หยุดงานสักปีหนึ่ง”

“เสรีจสิจะ งานนะหยุดแค่วันเดี๋ยวกี่ยุ่งแล้ว ยิ่งตอนนี้ด้วยแล้ว จะเผอเรอมากไม่ได้หรอก เศรษฐกิจยังไม่อยู่ตัวแบบนี้ละ”

“แต่พี่สันต์ก็มีมากแล้วนี่คะ”

“มีอะไรมากจ๊ะ”

“ก็สมบัตินะสิคะ พริ้มนะไม่ห่วงเรื่องนี้ละคะ คุณพ่อก็พอมีให้พริ้มบ้าง อีกหน่อยท่านก็แบ่งให้ พี่สันต์ไม่ต้องทำงานมากนักก็ได้ อยู่กับพริ้มมาก ๆ ก็พอ”

เขาอดหัวเราะไม่ได้ พलगกอดอีกฝ่ายไว้แน่น เนื้อเมียนุ่มหอมกรุ่น เขารู้สึกเหมือนหัวใจของเขาแสนจะอึดแอ็บซาบช่านไปด้วยความสุข ขณะเดียวกันก็ยิ่งสิ้นสะท้านไปด้วยความหวั่นวิตกสิ ๆ

แม้เขาจะคิดเสมอว่ายายจ๋อมลูกสาวของเขานั่นอยู่นอกเหนือเงื่อนไขทั้งหมดทั้งปวงก็ตาม

“พริ้ม”

“คะ?”

“พริ้มรักพี่มากแค่ไหน”

“จะให้ตอบเซย ๆ ว่ารักเท่าฟ้าหรือคะ”

“ไม่ พี่อยากจะได้อำตอบแบบที่พริ้มคิดและรู้สึกนะ”

“พริ้มรักพี่สันต์เท่าชีวิตของพริ้มเองเลย พริ้มมองไม่เห็นใครอีกแล้ว นอกจากพี่สันต์คนเดียว”

“จ๋า...เอ่อ...สมมุติ...”

“สมมุติอะไรคะ”

“สมมุติว่ามีอะไรสักอย่างหนึ่งนะ”

“อะไรสักอย่างหนึ่งนะ คืออะไรล่ะคะ”

“อะไรสักอย่างที่ยังเอิญพี่ไม่ได้บอกกับพริ้ม แล้วพริ้มมารู้
ทีหลัง พริ้มจะเกลียดพี่ไหม”

“เรื่องอะไรหรือคะ”

“เอ่อ...เปล่า พี่ถามเอาไว้เฉยๆ เท่านั้น”

เขาไม่กล้า! เขายอมรับว่ายังซี้ซลาดมาก เขากลัวว่าพริ้มพร
รับไม่ได้จะเกิดเรื่องเกิดราว ความสุขกำลังอบอวลหอมหวาน แต่เขาจะ
รีบทำลายมันเสียทำไมกันเล่า

ถึงที่สุดเขาก็คงจะทำความเข้าใจกับพริ้มพรได้ ดีกว่ารีบไป
บอกเอาตอนนี้ เพราะเท่ากับว่าเขาร้อนตัวเกินไป เขาไม่ได้ทำผิด ไม่ได้
โกหกพริ้มพร เพียงแค่เขาไม่ได้บอกเท่านั้น เรื่องของจ่อมก็เป็นเรื่อง
นานมาแล้ว เป็นบทเรียนของคนหนุ่มที่ต้องพึงสังวร ไม่รู้จักรบป้องกัน
ที่ดี

แล้วเขาก็ได้รับผิดชอบเจตนิยน์มากระทั่งบัดนี้ แต่การแต่งงาน
กับพริ้มพรก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง

เจตนิยน์มีป่าเขาดูแลมาตลอด เขาก็ไม่ได้ทอดทิ้งลูก แต่เขาจะ
ปล่อยให้ลูกมาเป็นตัวกำหนดวิถีชีวิตของเขาไม่ได้หรอก

“พຽຽນີ້ວັນหยุด พຽຽນອາຍາກະໄປພັທຍາຄະ” ພ່ອນບອກ “ພາ
ພຽຽນໄປເລີ່ນນ້ຳທະເລເໝາະຄະ ພຽຽນໄດ້ໄປຕັ້ງນານແລ້ວນະຄະ”

ເຂຍກມືອປັດປາກຫາ “ລຽໄປເລີ່ນນ້ຳທີ່ສຽກກໍໄດ້ນີ້ພຽຽນ ເໝືອນ
ກັນນີ້ແທລະ”

“ໄມ່ເໝືອນກັນຫຼອກຄະ ເລີ່ນນ້ຳທະເລກັບວ່າຍນ້ຳໃນສຽຈະໄປ
ເໝືອນກັນໄດ້ຍັງໄລ່ຄະ?”

“ຕກລຽຈະ”

“ໄສໂຍ” ພຽຽນພຽຽນຈູບແກ້ມເຂາ “ວິເສຍເລຍ!”

“แต่เป็นตอนบ่ายนะ ตอนเช้าพี่จะแวะไปสำนักงานที่ออฟฟิศ
สักนิด”

“ได้ค่ะ พี่มีจะได้จัดของลงกระเป๋าค่ะ”

“ไม่ต้องมากมายหรอกนะคะพี่มี แค่สองวันเท่านั้นเอง”

“ค่ะพี่สันต์”

“**พ**มขอร้องนะขอบคุณค่ะ”

วสันต์ทำหน้ายุ่งๆ “ปราชัยยจ้อมไว้ก่อน แล้วอีกหน่อยแก
ก็จะเข้าใจและยอมรับไปเอง!”

“สันต์ไม่สนใจยายจ้อมเลยนะ ป้าสังเกต”

“ใครว่าล่ะครับ ผมก็ห่วงอยู่”

“ห่วงแบบนี้ยายจ้อมจะน้อยใจ โทร.ไปก็ไม่เคยโทร.กลับ”

“นี่ไปไหนซะ”

“ไปกับเพื่อน”

“เพื่อนที่ไหนซะ”

“ก็นายโน้!”

“นี่ยังคบกับเจ้าหมอนั้นอยู่อีกหรือ”

“เขาเป็นเพื่อนกัน นายโน้เขาก็เชื่อแถวดี ไม่เห็นจะต้องกีดกัน
อะไรนี่นา”

“คุณป้า”

คุณหญิงสดศรีถอนหายใจ “ป้าเองก็ไม่ค่อยสบาย จะให้คอย
ตามดูแลเด็กวัยรุ่นตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมงไม่ได้หรอก”

“แต่ผมเคยเตือนยายจ้อม นายจีโน้นั้นนะเชื่อแถวดีก็ใช่ แต่
ว่ามันชอบเที่ยวล้ามะเลเทเมา ขึ้นป্লอยอีกหน่อยพากันไปติดยาจะ
ว่าไงซะ”

“คงจะไม่ถึงขั้นนั้นหรอก”

“มันอาจยิ่งกว่านั้น”

“จั้นสันตักก็เจียดเวลามาให้ลูกบ้างสิ หรือไม่ก็ย้ายกลับมาอยู่ที่บ้าน มาดูแลลูก”

“ยายจ่อมต้องกลับไปเรียนต่ออีกเมื่อไรอะ”

“เห็นไหม... ถ้าสนใจลูกก็ต้องรู้เรื่องนี้ แต่ไม่รู้เพราะว่าไม่สนใจ”

“คุณป้าครับ... ผมเพิ่งแต่งงาน ยังปรับตัวไม่ค่อยได้ คุณป้าก็ให้เวลาผมหน่อยสิครับ”

“มัวแต่หลงเมียเด็กอยู่ละสิ” คุณหญิงสดศรีเอาไฟมานั่งกรีดเล่น “เลยไม่มีเวลาดูแลลูก”

“คุณป้าครับ”

“ไม่รู้ละ ป้าก็พยายามเต็มที่แล้ว แต่ยายจ่อมเขาน้อยใจ มารู้ว่าพ่อแต่งงานไม่บอก เห็นเขาไม่มีค่าไม่มีคามหมายอะไร”

“คุณป้าอธิบายหน่อยไม่ได้หรืออะว่าไม่ใช่อย่างนั้น”

วลันต์รู้จักคุณป้าของเขาดี ว่าท่านเป็นยอดนักเรียกร้องความสนใจตัวเอง วันดีคืนดีก็เจ็บป่วยแสนสาหัสขึ้นมา ต้องลี้มหมอนนอนเสื่อเข้าโรงพยาบาล แต่หมอก็ตรวจไม่พบอาการผิดปกติใดๆ ให้เขาไปนอนเฝ้าอยู่สักสองสามวันก็หายเป็นปกติทิ้ง ตอนนียายจ่อมกลับมาอีกคนเมียอีกคน เขาก็ถือว่าภาระเยอะแยะน่าดูชม

“ป้าก็พยายามจะอธิบาย แต่เด็กมันต้องการความอบอุ่น ทางที่ดีสันตักย้ายกลับมาอยู่บ้าน บ้านใหญ่โตกว้างขวางจะอยู่กับอีกร้อยคนก็ยังอยู่ได้ แล้วสันตักจะรออะไรอยู่อีกละ”

“แต่ว่า...”

“กลัวว่าเมียจะรู้ว่ามิลูกใช้ใหม่”

“ถึงอย่างไรพริ้มเขาก็ต้องรู้ครับ”

“นั่นสิ แล้วจะกลัวอะไรอีกละ”

“แต่มันยังไม่ถึงเวลาครับ”

“เมื่อไรจะถึงเวลาละ”

“ผมอยากจะให้พริ้มเขาเข้าใจผมมากกว่านี้ก่อน”

“อีกก็ปีกันจะพอคุณ”

“คุณป้าครับ เรื่องนี้ผมขอให้เห็นใจผมสักหน่อย”

“เห็นใจนะป้าก็เห็นใจ แต่สันต์ก็ต้องเข้าใจลูกด้วย ทำแบบนี้ ลูกมันก็ต้องคิดนั่นแหละว่าสันต์ไม่รักมัน”

“มันจะเป็นไปได้อย่างไรล่ะครับว่าผมไม่รักลูกนะ”

“จ่อมมันกำลังย่างเข้าสู่วัยรุ่น วัยนี้แหละที่เราต้องห่วงมาก”

“เพราะผมห่วงมาก ถึงได้พยายามจะดูแลลูก นี่ผมคิดแล้วว่า อาจไม่ส่งกลับไปเรียนต่อ”

“ทำไมล่ะ”

“ผมห่วงครับ ให้อยู่ใกล้ตัวดีกว่า”

“ก็ดี ป้าก็ว่าจะปรึกษาเหมือนกัน” คุณหญิงสดศรีกล่าว “แล้ว ก็กลับไปคิดให้ดีแล้วกันว่า...จะเอาอย่างไร”

“ให้ผมกลับจากพัทยาก่อนแล้วกัน”

“จะไปเที่ยวหรือ”

“ก็...พริ้มเขาอยากจะไป”

“แหม...ตามใจกันเหลือเกินนะ”

“โอ้ คุณป้า...” วสันต์คราง “ผมเพิ่งแต่งงานนะครับ”

“แถมมีเมียเด็ก แยกตักหนักละ ป้าบอกแล้วถ้าเลือกคนที่ เหมาะสมกว่านี้ แยกจะไม่ต้องเหนื่อยมาก”

“ผมกลับก่อนนะครับคุณป้า ถ้ายายจ่อมกลับมาก็บอกด้วย ว่าผมมาหานั้นครับ”

“ได้จ้ะ”

วสันต์ลุกขึ้น พอดีกับที่รถยนต์คันหนึ่งเลี้ยวเข้ามาในบ้าน หลังใหญ่ เจตน์ยี่กลับมาพอดี เพื่อนหล่อนมาส่งและกลับออกไป พอ เห็นรถที่จอดก็รู้แล้วว่าใครมา

“คุณพ่อ!”

“ยายจ่อม”

เด็กสาวตรงเข้ากอดอีกฝ่ายไว้แน่น “มาเมื่อไรคะ”

“มาพักใหญ่แล้ว จ่อมไปไหนมาล่ะ”

“ไปกินข้าวกับเพื่อนคะ”

“นายจิ้นโน้?”

“ค่ะ”

“แล้วไหน”

“กลับไปแล้วคะ”

“พอกำลังจะกลับพอดี”

“พอเห็นหน้าจ่อม คุณพ่อก็คงกลับใช้ไหมคะ สงสัยว่าคุณพ่อก
จะเบื่อหน้าจ่อมมากเลยละสิ ใช้ไหมล่ะคะ”

“พูดอะไรแบบนี้หน้าจ่อม!”

